

AAN WIE ZORG, WELZIJN EN SAMENLEVING VORMGEEFT

U vraagt om herstel, zelfredzaamheid, activering en doorstroming. Wij vragen wie blijft wanneer iemand niet herstelt, niet meekan en nergens naartoe kan.

Elke dag opnieuw staan wij met onze voeten in de praktijk. Van de leefgroep tot het klaslokaal, van de psychiatrie tot het straathoekwerk, van de thuishulp tot het OCMW, van de sociale woonwijk tot de gevangenis en het atelier. Wat wij zien, strookt niet met uw beleid dat met mensen werken steeds meer afmeet aan snelheid, beheersbaarheid en resultaat.

U spreekt over zorg als een afgebakende sector. **Wij** spreken over zorgen als iets wat op al die plekken gebeurt. Zorgen gebeurt overal waar iemand naast een ander blijft staan, ook wanneer er geen snelle oplossing bestaat.

U ziet moeilijke jongeren, onwillige leerlingen en mensen met probleemgedrag. **Wij** zien gedrag dat iets vertelt over angst, armoede, trauma, psychose, onveiligheid of een wereld die niet te verdragen valt. Controle, tucht en afzondering doen dat gedrag misschien tijdelijk verdwijnen, maar dragen de werkelijkheid eronder niet.

U noemt mensen ongemotiveerd, zorgmijndend, uitbehandeld of te complex. **Wij** zien mensen die telkens opnieuw botsen op de grenzen van voorzieningen. Met steeds kortere trajecten en steeds meer exclusiecriteria worden zij doorgeschoven van dienst naar dienst. Tot ze nergens meer passen en uiteindelijk in een woonblok, op straat, in de gevangenis of volledig buiten beeld terechtkomen.

U vraagt hulpverleners om hun werk zichtbaar, meetbaar en controleerbaar te maken. **Wij** zien hoe wij steeds meer tijd verliezen aan registratie, procedures en kwaliteitsindicatoren. Het meest wezenlijke werk: blijven, luisteren, verdragen, zoeken, nabij zijn en opnieuw beginnen, laat zich nauwelijks meten. Precies daarom dreigt het te verdwijnen.

U activeert langdurig zieken, werkzoekenden en mensen met een leefloon vanuit de veronderstelling dat druk hen in beweging brengt. **Wij** zien hoe mensen verder vastlopen in een veeleisende arbeidsmarkt, bestaansonzekerheid en complexe levensomstandigheden. Wie niet mee kan, heeft geen culpabilisering of financiële straf nodig, maar tijd, bestaanszekerheid en ondersteuning.

U maakt wonen, opvang en ondersteuning afhankelijk van steeds strengere voorwaarden. **Wij** zien dat net de meest kwetsbare mensen het eerst worden uitgesloten. Een woning, een inkomen, onderwijs, ondersteuning en een menswaardig bestaan zijn geen beloning voor wie voldoende aangepast, productief of gemotiveerd is. Het zijn grondrechten.

U houdt niet op met besparen op onderwijs en cultuur. **Wij** zien plekken waar mensen elkaar kunnen ontmoeten, zich iets anders kunnen verbeelden, kritisch kunnen denken en buiten de lijnen mogen kleuren. Wanneer alleen telt wat onmiddellijk nuttig, productief en meetbaar is, verschaalt ons samenleven en uiteindelijk ook onze democratie.

U zegt dat u middelen rechtvaardig wil verdelen. **Wij** zien dat een louter economische logica het weefsel kapot maakt in de samenleving. Onmacht laat zich niet economisch vertalen.

Dragend zorgen wil een beweging zijn die zichtbaar maakt waar trajecten vastlopen, waar systemen hun grenzen bereiken en waar die grenzen zelf bijdragen tot uitsluiting. Een beweging die plekken creëert waar ervaringen worden gedeeld, waar opnieuw draagkracht ontstaat, niet alleen voor wie zorg ontvangt, maar ook voor wie draagt. Een beweging die iets in gang zet, die verbindingen legt, praktijken zichtbaar maakt en zo toont dat er andere manieren mogelijk zijn om met complexiteit om te gaan.

Wij weigeren mee te gaan in een logica waarin onze verantwoordelijkheid ophoudt zodra iemand niet meer vooruitgaat. Waar u grenzen trekt, blijven wij vragen wat nodig is om niemand te laten vallen.

Ziet u dit ook? Hoe verdraagt u dit? En vooral: hoe ver draagt u mee?

HOE VER DRAAG JE ME?

SCAN & DRAAG MEE
www.dragendzorgen.be
dragendzorgen@gmail.com

[Dragend Zorgen](#)

[@dragendzorgen](#)